

[Knud Lind]

Hvad angår spørgsmålet om advokaterne, nævnede jeg, at det måske kunne blive vanskeligt at undgå at få en advokat ind. I de tilfælde, hvor der sker tvangsindlæggelse, spørges patienten jo, hvilken tilsynsværge den pågældende vil have. Men når man samtidig må konstatere, at den pågældende på spørgetidspunktet er til fare for sig selv eller andre – for ellers kunne den pågældende ikke blive tvangsindlagt – så er det, at vi sætter et lille spørgsmålstegn ved, om det er rimeligt, at vedkommende blot får lov til at nævne navnet på et familiemedlem e.lign. Der burde man muligvis, som hr. Bernhard Baunsgaard nævnte, have en advokat. Men det er noget, vi kan diskutere under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om indvandrernes retsstilling.

[Af Wilhjelm (VS) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 81. Fremsat 23/4 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ole Espersen):

Forslaget er som nævnt i bemærkningerne en genfremsættelse med de nødvendige ajourføringer af VS' forslag fra oktober 1980. Regeringen deler den opfattelse, at indvandrernes retsstilling er et område, der med rette påkalder sig megen opmærksomhed. Det var også det, der førte den daværende

justitsminister til at nedsætte fremmedlovudvalget i december 1977.

Udvalget påbegyndte sit arbejde i 1978, altså for 4 år siden, med et meget omfattende kommissorium. Retsudviklingen inden for udlændingelovgivningen har faktisk aldrig tidligere været undergivet en egentlig udvalgsbehandling.

Der er tale om en lang række meget komplicerede spørgsmål, der skal vurderes, ikke mindst også som følge af, at Danmark i dag i langt højere grad end tidligere er internationalt forpligtet inden for området, både inden for EF og blandt de nordiske lande. Det er derfor af den største betydning, at udvalget får mulighed for at gennemføre sit arbejde tilstrækkeligt grundigt.

Vi har hele tiden vidst, at udvalgsarbejdet måtte tage tid; derfor blev udvalget i sit kommissorium bedt om forlods at overveje, om der i tiden, indtil en ny udlændingelov kunne gennemføres, kunne udformes mere detaljerede administrative retningslinjer for meddelelse af opholds- og arbejdstilladelse og for afgørelsen af udvisningssager.

I november 1979 forelå udvalgets første delbetænkning – det var altså ganske hurtigt – om administrative retningslinjer, og på grundlag af denne betænkning udfærdigede ministeriet i maj 1980 nye bekendtgørelser om udlændinges adgang til og udlændinges ophold i Danmark.

Denne del af udvalgets arbejde, som altså blev afsluttet inden for en tidsramme på 1–2 år, har skabt større klarhed over, i hvilke tilfælde en udlænding kan opnå opholds- og arbejdstilladelse eller kan udvises, og dermed har man forbedret retsstillingen for udlændinge i tiden, indtil en ny udlændingelov kan gennemføres. Det var bl. a. det, som folketingets ombudsmand henstillede at vi skulle søge at gøre, og det gjorde vi altså så hurtigt, som det med rimelighed kunne lade sig gøre.

Men dette delarbejde har naturligvis i et vist omfang forsinket udvalgets arbejde med den egentlige lovrevision. Herudover er arbejdet med en samlet lovrevision også blevet noget forsinket af andre delspørgsmål, som udvalget er blevet anmodet om at overveje.

Jeg har selv tidligere givet udtryk for, at udvalgets arbejde ville kunne forventes afsluttet inden udgangen af 1981, og jeg ved, at udvalget har bestræbt sig på at nå dette. Men trods en omfattende mødeaktivitet – og den